

1877—78, saa kunde der hvad Kvantiteten af det Tilbudte angik eller i det Hele ikke være nogen Hindring for Regjeringen for at benytte et Lovforslag som dette. Lovforslaget bliver ikke mindre brugeligt for Regjeringen ved Vedtagelsen af det af 6 ærede Medlemmer stillede Vædringsforslag. Der er Intet til Hinder for, at Regjeringen vil kunne benytte den midlertidige Finantslov, affattet saaledes som den er vedtagen af Folkethinget og med den Vædring, som her er stillet af de 6 ærede Medlemmer.

Jeg ønsker kun endnu at tilføie et Par Ord om min, det vil sige Regjeringens Stilling ligeoverfor dette Forsøg paa at benytte en kort Tid, nogle faa Timer, til at tilveiebringe en Bevillingslov eller midlertidig Finantslov, hvilket Navn man nu vil give den. Som det vil være det ærede Thing bekendt fra den Betænkning, der i det andet Thing er ombelt fra Udvalget, der var nedsat til Behandlingen af Finantslovforslaget for 1877—78 — jeg antager, at det ærede Things Medlemmer have gjort sig bekendte med denne Betænkning — har Regjeringen udtalt, at den ikke an saa sig forpligtet til paa Forhaand at afhjælpe Manglen af en gyldig Finantsbevilling, fordi der stilledes Forslag i Folkethinget om, at den gjældende Finantsbevilling skulde forsvinde, og at Regjeringen tilføiede, at det fulde Ansvar for, at den gjældende Finantsbevilling forsvandt, uden at noget Andet var kommet istedenfor, maatte paa hoile dem, der bragte den til at forsvinde, uden at sørge for, at noget Andet traadte istedet. Da der nu under Forhandlingen om dette Forslag i Folkethinget om, at den da gjældende Finantsbevilling skulde forsvinde, til mig blev rettet Spørgsmaal om, hvorvidt der kunde levnes Tid til et Forsøg paa at tilveiebringe en Bevillingslov efter den mulige Forkastelse af Lovven af 12te April, var mit Svar derpaa det, at efter Regjeringens bestemte Formening var den yderste Tid, inden hvilken en ny gyldig Bevilling maatte være bragt tilstede, Dagen efter at en Forkastelse havde fundet Sted, hvorved altsaa var givet det yderste Tidemaal, der kunde staa til Raadighed for et Forsøg paa ved Thingets eget Initiativ at tilveiebringe en midlertidig Bevillingslov, men at Regjeringen ikke vilde anse det for forsvaret at affikere Leiligheden til at gjøre dette Forsøg ved ikke at indrømme saa megen Tid, som det overhoved efter Forholdene var muligt, — den var fort nok. Jeg spiede dertil en Bemærkning om, at for saa vidt et saadant Forsøg skulde gjøres, vilde det jo være nødvendigt allerede ved Affattelsen af Forslaget at tage Hensyn til, at denne maatte være en saadan, som kunde gjøre Regning paa Tilslutning i begge Thing, idet Tiden var fort nok til overhoved at faae en Vedtagelse af et Forslag tilveiebragt, men efter min Mening umulig vilde strække til, saaledes at Møningsuligheder mellem de to Thing

kunde udjevnes. Som ærede Medlemmer, der have fulgt Forhandlingen i det andet Thing saa godt, Forholdene have tilstødet det, — de foreligge jo endnu ikke fuldt i trykt Skikkelse, — ville have bemærket, har jeg i det andet Thing indskrænket mig til overfor den fra Rigsdagens Side Regjeringen tilbødte Bevilling at udtale, hvorvidt Regjeringen saae sig i Stand til at modtage en saadan Bevilling, om den altsaa kvantitativt var tilstrækkelig for Regjeringens Behov og ikke indeholdt Noget, som for Regjeringens Vedkommende gjorde den uantagelig. Dertil har jeg indskrænket mig, og dertil ønsker jeg min Indflydelse paa dette Lovforslag ogsaa for Fremtiden indskrænket. Jeg fastholder, at Regjeringen ikke har begjæret en saadan Bevilling. Regjeringen har efter Opfordring indrømmet saa megen Tid, som den overhoved an saa for forsvaret, for at en saadan Bevilling kunde blive behandlet. Regjeringen har en Forpligtelse til under Forhandlingen at udtale sig om, hvorvidt den tilbødte Bevilling overhoved kan bruges af Regjeringen; men Regjeringen har efter min Opfattelse ingen — jeg vil ikke tale om Forpligtelse — men ingen særlig Opfordring til at optræde ledende, førende i en Sag som den, der her foreligger. Med andre Ord, det maatte vanskelige Spørgsmaal, at affatte Forslaget saaledes, at det tilfredsstiller det ene Thing, uden at være uantageligt for det andet, det har jeg betragtet som Noget, der var Rigsdagens tvende Afdelinger alene vedkommende. Det, der vedkom Regjeringen, var at undersøge, om og hvorvidt de fremkomne Tilbud vare i og for sig antagelige for Regjeringen.

J. Andersen: Under de nuværende Forhold, saaledes som Sagen nu staaer, vil jeg ikke kunne stemme for det Vædringsforslag, der foreligger. Jeg er bange for, at det vil berede Sagen saa store Vanskeligheder, at den ikke paa nogen Maade vil kunne gennemføres i den af Conseilspræsidenten angivne Tid. Saa vidt jeg forstod den ærede Conseilspræsidents Udtalelse, gif den ud paa, at han kunde bruge Lovven med dette Vædringsforslag, men ogsaa kunde bruge den uden det. Jeg kan heller ikke se, hvad dette Vædringsforslag skal føre til; thi jeg skal holde mig til det Punkt, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne omtalte, og jeg skal ikke opholde Thinget længe, — selv om dette Forslag vedtoges, saa tror jeg ikke, at der ligger Noget deri, som forbydder Ministeren at benytte de omtalte Beløb til Skolekasserne. Det staaer ikke forbudt i Vædringsforslaget. Det er Noget, der hverken skal Foranstaltninger eller Arbejder til, at udbetale Skolekasserne dette Beløb i Overensstemmelse med Finantsloven. Det er kun et simpelt Regnestykke at udregne disse Procenter. Vædringsforslaget er altsaa, mener jeg, aldeles betydningsløst i saa Henseende, og jeg